

ERICA JAMES

BRIEVEN VAN VROEGER

De Fontein

1

Meadow Lodge, Melstead St. Mary

Oktober 1962

Evelyn

Evelyn Devereux was in de tuin toen ze in huis de telefoon hoorde rinkelen. Met energieke passen rende ze over het grasveld, in de veronderstelling dat een van de kinderen belde om door te geven in welke trein ze zouden zitten. Maar toen ze naar de telefoon op het tafeltje in de hal greep, was ze al te laat.

Nou ja, als het Pip of Em was, zou die het nog weleens proberen. Intussen zou ze voor iedereen iets te drinken maken; ze hadden het verdiend. Ze zag dat de tweede postbestelling was gekomen, pakte de brief van de deurmat en liep door naar de keuken.

Ze liet de ketel vollopen en zette hem op het gasfornuis. Door het keukenraam keek ze naar haar man, Kit, die over het gras liep met een paar stoelen voor in de tent die daar werd opgezet. Naast hem liep haar broer Edmund, eveneens met stoelen. Ze lachten ergens om en hadden kennelijk plezier samen. Vooral Kit. Juist hij verdiende het om gelukkig te zijn, na alles wat hij had doorgemaakt.

In 1939 had hij staan trappelen om zijn plicht te doen voor het vaderland, en omdat de RAF in de beginfase van de oorlog niet in staat was geweest snel genoeg piloten op te leiden, had Kit zelf het initiatief genomen en was hij naar Canada gegaan om te leren vliegen. Evelyn wist dat hij dat deels had gedaan om indruk op haar te maken. Was hij maar niet zo impulsief geweest!

Het jaar daarop was hij aan boord van de *Arcadia* teruggekeerd naar huis, maar bij de oversteek van de Atlantische Oceaan was het schip getorpedeerd door een Duitse U-boot. Toen dat nieuws het dorp bereikte, dacht iedereen dat Kit dood was. Er was zelfs een herdenkingsdienst voor hem gehouden. Maar als door een wonder had

hij het overleefd. Hij had afschuwelijke brandwonden opgelopen en had verschrikkelijke pijn geleden, zowel geestelijk als lichame-lijk. Tot op de dag van vandaag kon hij zich niet precies herinneren wat er met hem was gebeurd, alleen wat hem was verteld, namelijk dat hij was gered door een Amerikaans koopvaardij-schip. Hij was naar een ziekenhuis overgebracht, waar hij niet alleen werd behan-deld voor zijn verwondingen, maar ook voor geheugenverlies. Het had weken geduurd voor hij zich weer iets had herinnerd.

Zijn herstel had veel tijd gevegd en hij had dapper talloze uiterst pijnlijke huidtransplantaties ondergaan. Na elk bezoek aan het zie-kenhuis had hij gezworen dat hij het nooit meer deed. Maar ergens had hij de kracht gevonden om ermee door te gaan en geleidelijk was hij weer een beetje de oude geworden, de man die verscholen had gezeten achter de pijn en de verschrikkingen.

Evelyn vleide zich met de gedachte dat ze een rol had gespeeld in zijn herstel, maar eigenlijk had zijn stiefmoeder, Romily, Kit het meest geholpen door hem over te halen zich bij het Air Transport Auxiliary te voegen. Hij had geweigerd, omdat hij vond dat hij niet fit genoeg was, maar Romily had daar geen genoegen mee geno-men en was blijven aandringen. 'Lieve hemel, Kit,' had ze geroepen, 'we hebben piloten die een arm of been missen en God mag weten wat nog meer, de arme drommels! Natuurlijk ben je fit genoeg!'

Uiteindelijk had hij de witte vlag gehesen, zoals hij nog steeds spottend zei, en gezegd dat hij het zou proberen. Evelyn wist heel goed dat het niet gemakkelijk voor Kit was geweest om weer te gaan vliegen, maar het gevoel zich weer nuttig te kunnen maken had zijn eigenwaarde flink opgekrikt.

Toen Kit eenmaal veilig terug was in Suffolk had iedereen aan-genomen dat hij en Evelyn zouden trouwen, maar dat hadden ze niet gedaan. In plaats daarvan was Evelyn zich nuttig blijven ma-ken voor de oorlogsinspanning, wat tot gevolg had dat ze niet in het dorp kon blijven wonen. Maar de eigenlijke reden waarom Kit haar niet ten huwelijk had willen vragen, was dat hij er vast van overtuigd was geweest dat niemand zou willen trouwen met zo'n ellendig wrak als hij, zeker niet Evelyn. Hij had gewoon niet kun-nen geloven dat een vrouw van hem zou kunnen houden nu hij zo ernstig verminkt was.

In oktober 1942 waren ze toch getrouwd en in juni 1943 had Evelyn een tweeling gekregen, Philip en Emily. Ongelooflijk dat die baby's nu negentien waren en van het studentenleven in Cambridge genoten (misschien een beetje te veel). Wat een vreugd waren ze geweest, zowel voor haar als voor Kit. Hij was dol op die twee, er was niets wat hij niet voor Pip en Em zou doen. Hij was zo trots op hen. En op Evelyn, zoals hij onophoudelijk beweerde. Daarom had hij erop gestaan een groot feest te geven om hun twintigste huwelijksdag te vieren.

Evelyn zag haar broer samen met Kit uit de tent komen, nog steeds lachend, en bedacht dat het jammer was dat Edmund en zijn vrouw, Hope, zelf geen kinderen hadden gekregen. Hij was enorm verknocht aan hun geadopteerde dochter, maar hij had Evelyn een keer toevertrouwd dat hij graag een huis vol luidruchtige kinderen had willen hebben. 'Echt iets voor een man,' had ze vermanend gezegd. 'Geen idee van het werk dat zoveel kinderen met zich meebrengen. Om het nog maar niet te hebben over de pijn van het baren!'

Een of twee heel rustige en goed opgevoede kinderen had Hope nog wel aangekund, maar een huis vol was een marteling voor haar geweest. Evelyn was lang geleden tot de conclusie gekomen dat Hope weliswaar een productief schrijfster van kinderboeken was en daarbij getuigde van veel fantasie, bijna alsof ze zelf nog een kind was en in de wereld woonde die ze voor haar publiek beschreef, maar dat ze niet zoveel prijs stelde op het gezelschap van kinderen. Ze vond ze vermoeiend en trok zich liever terug in haar werkkamer, waar ze haar energie in haar werk kon stoppen.

Dit oordeel was niet bedoeld als kritiek; het was slechts een observatie. Hope was behalve haar schoonzus tevens Kits zus en ze waren al bevriend sinds ze zelf kinderen waren, dus er was niet veel wat ze niet van elkaar wisten. Het feit dat ze met elkaars broer waren getrouwd had een mooie symmetrie en het voelde heel natuurlijk, alsof het bijna niet anders had gekund.

Ze pakte een fles melk uit de koelkast en toen ze die in een kan had leeggegoten, viel haar blik op *The Times* van die dag, die op de keukentafel lag. Hij lag netjes opgevouwen waar ze hem die ochtend na het ontbijt had laten liggen, het cryptogram half ingevuld.

Er was een tijd geweest dat ze dat in een oogwenk af had gehad. Dat en haar liefde voor wiskunde, wat ze in Oxford had gestudeerd, hadden geleid tot het werk dat ze in de oorlog had gedaan.

Niemand in de familie of haar huidige vriendenkring had ooit precies geweten wat voor werk ze had gedaan, en omdat ze een officiële geheimhoudingsverklaring had getekend, moest het ook zo blijven. In die tijd had ze gezegd dat ze administratief werk deed voor het ministerie van Defensie en dat het allemaal een beetje geheimzinnig was, en dat was altijd haar verhaal gebleven. 'Ik was niet meer dan een veredelde pennenlikker,' legde ze uit aan iedereen die ernaar vroeg. 'Uitermate saai, maar het moest gebeuren om de oorlogsinspanning op gang te houden.'

Zoals zoveel mensen die in Bletchley Park hadden gewerkt, was ze gerekruteerd via een oude hoogleraar. Ze had uit het niets een uitnodiging gekregen van doctor Goulding om iets te gaan drinken en bij te praten. Een paar dagen na hun gesprek had ze een brief gekregen met het verzoek om naar Londen te komen. Het werk als onderwijzeres op de dorpschool was heel leuk geweest, maar ze had een kans geroken om zich te bevrijden van de zorg voor haar ondankbare en humeurige moeder en Kit de tijd te geven om zich aan te passen aan de veranderingen in zijn leven, en ze had die kans met beide handen aangegrepen. Binnen een week had ze haar woedende moeder achtergelaten in de capabele handen van een verpleegster en was ze in Bletchley Park in Hut 5 gaan werken als codebreker. Het was het bevredigendste werk dat ze ooit had gedaan, en ook het vermoeiendste.

Ze had het gevoel dat Romily had geraden dat ze veel meer had gedaan dan administratief werk, want ze had een keer gevaagd of Evelyn ooit een oude makker van haar had ontmoet, ene Max Blythe-Jones. Het toeval wilde dat Evelyn Max heel goed kende, maar tegen Romily zei ze alleen dat de naam een belletje deed rinkelen. Alle anderen hadden haar op haar woord geloofd dat ze vooral saai archiefwerkzaamheden had gedaan.

Ze miste die tijd in Bletchley nog steeds. Ze verlangde terug naar de kameraadschap en de wetenschap dat ze iets belangrijks deed. Het huwelijk, het moederschap en de terugkeer naar het onderwijs hadden haar leven een andere wending gegeven; een heel

bevredegende wending, maar het was toch niet hetzelfde als deel uitmaken van een hecht team dat codes brak en levens redde. Niets wat ze daarvoor of daarna had gedaan kwam erbij in de buurt.

Als ze niet met Kit was getrouwd, was ze in Bletchley Park blijven werken. Haar oude leraar had in 1949 nog contact met haar opgenomen in de hoop dat ze wilde meedoen met wat hij 'de strijd tegen de USSR' noemde. De verleiding om deel uit te maken van iets belangrijks en mogelijk spannends was groot geweest, maar ze had moeten weigeren: ze was inmiddels echtgenote en moeder. De Koude Oorlog zou zonder haar hulp moeten worden uitgevochten.

Het fluiten van de ketel wekte haar uit haar dagdroom. Ze zette thee in de grootste pot die ze hadden en telde hoeveel mokken ze nodig zou hebben voor de werkploeg in de tuin. Daarna zette ze het koekblik uit de voorraadkast erbij en dacht terug aan de jaren waarin alles op de bon was en een simpel biscuitje een hele traktatie was geweest.

Ze wilde net met het blad naar buiten gaan toen ze aan de post dacht. De brief was waarschijnlijk niet belangrijk, maar ze kon hem net zo goed openmaken voordat Pip en Em arriveerden en ze in beslag werd genomen door de voorbereidingen voor het feest.

Ze pakte een mes, sneed de envelop open en haalde er een vel papier uit. Toen ze de opgeplakte krantenletters zag, fronste ze. Was dit een grap of zo?

Maar toen ze las wat er stond, wist ze dat het geen grap was. Dit was dodelijke ernst.

SLET DAT JE BENT! WAT ZOU JE MAN ZEGGEN
ALS HIJ WIST DAT HIJ NIET DE VADER VAN JE
KINDEREN IS?

2

Island House, Melstead St. Mary

Oktober 1962

Hope

Hope had de tijd uit het oog verloren. Iets waar haar man, Edmund, vaak over klaagde. Het irriteerde hem mateloos, vooral als ze vergat dat ze ergens naartoe moesten of mensen te eten kregen.

Vroeger was ze niet zo, maar door haar drukke werkschema was elke minuut van haar dag gewijd aan de kinderen voor wie ze schreef. Als ze niet met haar boeken bezig was, moest ze honderden brieven van over de hele wereld beantwoorden.

Haar uitgevers en haar agent prezen haar om haar productiviteit, maar de bijval van de kinderen was voor haar het belangrijkste. Als ze een enthousiaste brief kreeg van een kind dat duizenden kilometers ver weg in Nairobi woonde, wist ze dat ze haar werk goed had gedaan.

Ze was niet altijd kinderboekenschrijfster geweest; ze had op de kunstacademie gezeten en als illustrator gewerkt. Maar dat leek heel lang geleden. In het begin had ze illustraties gemaakt voor kinderboeken over wilde dieren. Tijdens de oorlog was ze een andere richting in geslagen en was ze begonnen aan de boekenserie waarmee ze naam zou maken. De serie was gebaseerd op Stanley, een jonge evacu e die onderdak had gekregen in Island House, en zijn trouwe hond Bobby. Zij hadden model gestaan voor Freddie en zijn geliefde straathond Ragsy.

Uiteindelijk had Freddie natuurlijk volwassen moeten worden en had ze nieuwe personages moeten zoeken waarmee ze haar lezers kon amuseren. Haar agent had erop aangedrongen dat ze het voorbeeld van Enid Blyton volgde en een groep vrienden zou verzinnen die samen geheimen ontrafelden. Ze had de suggestie

opgevolgd, maar erbij gezegd dat ze twee meisjes zou introduceren die evenveel lef en intelligentie aan de dag zouden leggen als de jongens, zo niet meer. Hadden vrouwen als Hopes schoonzus Evelyn en haar stiefmoeder Romily in de oorlog niet laten zien dat ze heel wat mans waren? Terwijl die elders hun bijdrage hadden geleverd, had Hope de taak op zich genomen alles in Island House in goede banen te leiden en boeken te schrijven. Voor een aantal van haar verhaallijnen had ze in haar eigen kindertijd naar inspiratie gezocht; de vreselijke kinderjuf Finch, de moeder die Hope nooit echt had gekend, de afstandelijke vader die altijd weg was en de broertjes en zusjes die slecht met elkaar konden opschieten. Hoewel zij en Kit gelukkig altijd goede vrienden waren geweest.

Naast deze enorm succesvolle serie schreef Hope ook voor veel jongere kinderen over een denkbeeldig volkje dat in Sweet Meadow Wood woonde. Deze kortere en veel eenvoudiger verhalen waren geënt op de fantasiewereld waarin ze zich als kind had teruggetrokken, en ze werden al snel net zo populair als haar andere boeken. Vervolgens had ze een reeks bordspelletjes en puzzels gemaakt die gebaseerd waren op Sweet Meadow Wood. Onlangs was ze ook begonnen aan een nieuwe serie: *Tales from Pepper Brook Farm*.

Al haar boeken waren bedoeld om kinderen te vermaken en hun leven op te vrolijken. Ze schreef om een lichtpuntje te brengen in de duistere tijden van oorlog en de nasleep daarvan. De opluchting dat het vechten was opgehouden was al snel verdreven door een nieuwe strijd om het land weer op te bouwen in een tijd dat alles nog steeds op rantsoen was. De mensen waren die intrieste kleurloosheid zat. Dat gold misschien niet zozeer voor de Romily's en Evelyns van deze wereld, die alles aan leken te kunnen wat op hen afkwam. Maar voor iemand als Hope, die niet die veerkracht bezat, was het een sombere en deprimerende tijd.

Ze wist nog dat ze in de strenge winter van 1947 aan haar bureau had gezeten met zoveel lagen kleding aan dat ze net een sperballon was, en dat ze zich in- en intriest had gevoeld. Door het raam had ze Edmund en Annelise vrolijk lachend zien spelen in de sneeuw, en ze was jaloers geweest omdat ze konden genieten van het leven, iets wat zij zo moeilijk vond. Soms vroeg ze zich af of ze was vervloekt omdat ze Hope was genoemd en zo weinig hoop bezat.

Ze haalde het vol getypte vel papier uit haar trouwe oude Corona-schrijfmachine en legde het in de doos, bij de hoofdstukken die ze al had geschreven. Helaas had ze het de komende dagen heel druk, want anders had ze dit nieuwe boek over Pepper Brook Farm af kunnen maken en naar haar agent kunnen sturen. Maar dat zou moeten wachten.

Onwillig stond ze op en keek door het raam naar de tuin, de grote vijver en het pas weer opgebouwde botenhuis. Ze was een vrouw van achter in de veertig, maar wanneer ze naar de tuin van haar ouderlijk huis keek, was Hope weer een kind, ondanks de veranderingen die Romily had aangebracht nadat zij hier de vrouw des huizes was geworden. Ze wist nog hoe zij en Kit zich in de bosjes verstoppen voor hun oudere broer, Arthur, die niets liever deed dan hen pesten. Hij had er een sport van gemaakt hun zwakheden uit te buiten voor zijn eigen plezier. Ze was nooit vergeten wat hij met haar kanarie had gedaan. Hij had het nooit willen toegeven, maar ze wist dat hij het vogeltje had doodgedrukt en het had achtergelaten op een plek waar zij het zou vinden.

Zijn moedwillige wreedheid had beslist een grote invloed gehad op Hope, maar in wezen was ze al voorbestemd geweest om altijd het ergste te denken en te vrezen. Dat was misschien begonnen toen ze op zeer jonge leeftijd haar moeder had verloren. Haar vader was niet opgewassen geweest tegen de taak om drie kleine kinderen op te voeden. Maar waarom had haar jongere broer, Kit, daar veel minder last van dan zij? Hij had soms wel wat weinig zelfvertrouwen, maar verder was hij de meest positieve en opgewekte persoon die ze kende.

Wellicht was ze gewoon geboren onder een slecht gesternte. Zo had het in 1938 tenminste gevoeld, toen haar eerste man, Dieter, na slechts tweeënhalf jaar huwelijk was overleden aan tuberculose. Dieter was een Duitser en had zijn vaderland verlaten omdat wat Hitler deed hem angst aanjoeg. Hij was de vriendelijkste en zacht-aardigste man die ze ooit had gekend. Hope had hem ontmoet bij een lunchconcert in de Albert Hall. Toen het recital was afgelopen had hij met een verlegenheid die haar had ontroerd een gesprek aangeknoopt en gevraagd of hij haar een keer kon meenemen naar een ander concert. Gecharmeerd door zijn accent en onberispelijke

manieren had ze ermee ingestemd, en het had niet lang geduurd voor ze onafscheidelijk waren. Maar het geluk dat ze voor het eerst van haar leven had gevoeld werd haar afgenomen toen hij ziek werd en overleed.

Iedereen had tegen haar gezegd dat de tijd alle wonden heelde, en hoewel ze er geen woord van had geloofd, hadden ze uiteindelijk toch gelijk gekregen toen Edmund, haar jeugdvriend, het onmogelijke wist te bereiken en weer licht in haar leven bracht. Na de oorlog waren ze getrouwd en hij was sinds die tijd haar trouwe en liefhebbende metgezel. Maar de angst om hem te verliezen, net zoals ze Dieter had verloren, was nooit ver uit haar gedachten. Of misschien zou hij gewoon genoeg van haar krijgen.

Zij en Edmund logeerden al meer dan een maand in Island House, omdat hun nieuwe huis nog in aanbouw was. Ze hadden hun oude huis verrassend snel verkocht en hadden eruit gemoeven voordat Fairview klaar was. Romily was hun te hulp gekomen door Island House aan te bieden als tijdelijk onderkomen. 'Ik ben in Amerika, dus waarom maken jullie geen gebruik van het huis?' had ze gezegd met haar gebruikelijke logica en grootmoedigheid.

Officieel was Romily Hopes stiefmoeder. Ze was getrouwd geweest met haar vader, Jack Devereux, maar omdat ze maar een paar jaar ouder was dan Hope waren ze meer vriendinnen of zelfs zussen. Romily had Island House geërfd – het huis werd zo genoemd vanwege het beekje dat via de grote vijver om het huis heen liep en zijn weg vervolgde naar de volgende vallei – toen Jack kort voor het uitbreken van de oorlog was overleden, maar de familie was er altijd welkom geweest. Nou ja, behalve Arthur dan.

Hoewel ze aanvankelijk bedenkingen hadden gehad tegen een stiefmoeder die niet veel ouder was dan zichzelf, was Romily al snel een frisse wind geworden in hun leven. Ondanks haar verdriet na het overlijden van Jack was ze een krachtbron en een groot voorbeeld geweest voor Hope, die toen nog rouwde om Dieter. Met haar positieve instelling had Romily Hope aangemoedigd en gestimuleerd. Dankzij Romily, die zelf een gevestigde en succesvolle schrijfster was, was Hope kinderboeken gaan schrijven. Ze betwijfelde of het haar zonder de steun en hulp van haar stiefmoeder was gelukt. Kit zei vaak lachend dat de familie Devereux nooit iets half

kon doen. ‘Waarom zou je genoeg nemen met één beroemde schrijver in de familie als je er twee kunt hebben?’ zei hij altijd.

Hope was degene geweest die hun oude huis aan de rand van Clover Woods had willen verkopen. Edmund had er best willen blijven, maar zij vond het verschrikkelijk dat ze er niet meer zoveel privacy had. Het bos waarin ze als kind had gespeeld was gedeeltelijk gekapt om ruimte te maken voor een nieuwe woonwijk. Het was een van de vele veranderingen in het dorp. Dat heette vooruitgang en ze moest er niets van hebben. Volgens haar kwam het door de oorlog. Die had alles veranderd, niet alleen hier in Melstead St. Mary, maar overal. De verwachtingen van de mensen waren hoger geworden; ze waren niet meer tevreden met oude dingen en wilden alles nieuwer, groter en beter hebben.

In de hoofdstraat in het dorp waren allemaal nieuwe winkels gekomen. De bakkerij en de slagerij waren er nog, maar waar vroeger een ijzerhandel was, was nu een supermarkt waarin de klanten zelf met een draadmandje langs de schappen liepen. De keuze was groter, maar de bediening was minder persoonlijk.

De enige aanwinst waar Hope blij mee was, was de kleine bibliotheek die zij en Romily samen met een aantal anderen hadden opgericht.

Omdat hij wist hoe slecht ze tegen verandering kon, was Edmund verbaasd geweest toen Hope had gezegd dat ze moesten verhuizen. Zijn verbazing was nog groter geworden toen ze had voorgesteld om een nieuw huis te laten bouwen. Hij had ingestemd met haar wensen, maar had niet hetzelfde enthousiasme aan de dag gelegd bij het ontwerpen van het huis. Ze had allereerst een plek willen vinden waar ze voldoende privacy hadden en ze had zich daarvan verzekerd door het omringende land ook te kopen. Aanvankelijk had de boer geweigerd te verkopen, maar toen ze hem een bedrag bood dat ver boven de waarde lag, had hij ingestemd. Dat had ze niet aan Edmund verteld, omdat ze vermoedde dat hij het niet altijd fijn vond dat ze zoveel geld verdiende met haar boeken.

Edmund had de hele oorlog als arts in een ziekenhuis in Londen gewerkt. Hij had legerdokter willen worden, maar omdat er al zoveel dokters weg waren, was hij nodig om de gewonde soldaten te behandelen die naar huis werden gestuurd. Ze waren getrouwd in

1945, drie maanden na het eind van de oorlog, en hij had zijn baan in Londen meteen opgezegd en de dorpspraktijk overgenomen toen dokter Garland naar Norfolk verhuisde.

Edmund had graag een eigen kind willen hebben, maar dat had niet zo mogen zijn. Tests hadden uitgewezen dat Hope onvruchtbaar was, hoewel geen enkele dokter dat woord in de mond nam. Voor haarzelf was het een opluchting. De gedachte om belast te worden met nog een kind had haar angst aangejaagd. Ze had haar best gedaan met hun geadopteerde dochter, Annelise, maar diep in haar hart wist ze dat ze geen moederlijke vrouw was.

In augustus 1939, slechts een paar dagen voordat Hitler Polen was binnengevallen en een jaar na de dood van Dieter, was Hope naar Duitsland gegaan om zijn familie te bezoeken. Dieters zus Sabine en haar Joodse echtgenoot Otto Lowenstein hadden haar gesmeekt hun enige kind te redden door haar mee te nemen naar Engeland. Hope had haar uiterste best gedaan om hen over te halen ook mee te gaan en te ontsnappen aan het leven in nazi-Duitsland, maar ze hadden Otto's ouders niet in de steek willen laten. Met een bezwaard gemoed en bang voor de verantwoordelijkheid die ze op zich had genomen was Hope met de trein en de boot teruggekeerd naar Engeland, waarbij ze had gedaan alsof het tien maanden oude kind van haarzelf was. Het was de langste reis van haar leven geworden. De angst van Sabine en Otto bleek gerechtvaardigd; ze kwamen allebei om in de Holocaust. Maar dankzij haar had hun geliefde kind het overleefd, zei Edmund telkens als Hope het gevoel had dat ze niet genoeg voor Annelise deed.

Edmund had zich ontpopt tot een fantastische vader en daar zou Hope altijd dankbaar voor blijven. Hij was ook een uitstekende oom voor hun nicht en neef, Em en Pip.

Toen ze beneden kwam, zag ze de middagpost op het tafeltje in de hal liggen. Ze nam de brieven door, legde de meeste opzij voor Romily en zag dat er ook een voor haar was. De envelop was met de hand geschreven en droeg het plaatselijke poststempel. Afwezig scheurde ze hem open en liep ermee naar de salon. Ze had nog maar een paar passen gezet toen ze als aan de grond genageld bleef staan.

Verbijsterd besepte ze dat ze een anonieme lasterbrief had gekregen. De woorden, die waren gemaakt van krantenletters, leken wel van het papier te springen.

JE BENT EEN WAARDELOZE ECHTGENOTE EN JE
MAG WELEENS BETER OP JE OVERSPELIGE VENT
LETTEN.

3

Quince Cottage, Melstead St. Mary

Oktober 1962

Florence

Normaal gesproken vertelde Florence Minton haar man alles. Nou ja, bijna alles. Sommige dingen kon je beter voor je houden. Was deze brief een van die dingen?

HEB JE JE WELEENS AFGEVRAAGD WAAROM JE
MAN ZO POPULAIR IS BIJ DE VROUWEN IN HET
DORP?

De afzender moest ziek zijn in zijn hoofd. Billy was geen rokkenjager. Hij zou Florence nooit bedriegen, en zij hem niet. Ze vertrouwde Billy volkomen, durfde haar leven in zijn handen te leggen. En de levens van hun kinderen!

De brief was die ochtend bezorgd, lang nadat Billy de eerste partij brooddeeg was gaan kneden in de bakkerij en net toen Florence op weg wilde gaan naar haar werk in Island House. Ze werkte al voor Romily voordat de oorlog was uitgebroken en in de loop der jaren was haar werk steeds veranderd, van algemene huishoudelijke taken tot kinderjuffrouw en inmiddels huishoudster en persoonlijk assistente. 'Je bent onmisbaar voor me,' zei Romily vaak, 'mijn geheime wapen om mijn leven op de rails te houden.' Florence had zich daar altijd vereerd door gevoeld, ook omdat Romily erop stond dat Florence haar met haar voornaam aansprak. Er was nog nooit enige formaliteit geweest tussen hen. Nu Romily naar Amerika was, was Florence belast met de zorg voor Island House terwijl Hope en Edmund Flowerday daar tijdelijk verbleven.

Toen ze de envelop had geopend, had ze eerst verbaasd naar de uitgeknipte krantenletters gekeken die op het papier waren geplakt. Daarna was langzaam, bijna woord voor woord, tot haar doorgedrongen wat ze hier in handen had: een lasterbrief. Ze had ongelovig haar hoofd geschud.

‘Lariekoek!’ had ze hardop gezegd. ‘Walgelijke smerigheid!’ Vervolgens had ze het deksel van het kolenfornuis getild en de brief erin gegooid. ‘Opgeruimd staat netjes,’ had ze pragmatisch als altijd gemompeld. Voor de volledigheid had ze de envelop er ook bij gedaan, maar pas nadat ze had gekeken of ze het handschrift kende. Dat was niet zo.

Als ze had gedacht dat ze niet meer aan de brief zou denken nadat ze hem had verbrand, had ze het mis. Terwijl ze aan het werk was in Island House bleef ze zich afvragen wie hem had gestuurd.

Er was maar één persoon van wie ze kon geloven dat die haar moeilijkheden zou willen bezorgen, en dat was Billy’s moeder.

Ruby Minton had Florence nooit goed genoeg gevonden voor haar geliefde Billy. Misschien had ze wel gelijk, maar ze waren nu al twintig jaar gelukkig getrouwd en hadden Ruby twee prachtige kleinkinderen gegeven, George en Rosie. Toch had Ruby nog steeds iets aan te merken op alles wat Florence deed of zei.

In het begin van hun huwelijk had Florence gehoopt dat de vijandigheid van haar schoonmoeder met de jaren zou afzwakken, maar dat was niet gebeurd. Sinds Billy’s vader was overleden liep het helemaal de spuigaten uit; Ruby liep over van giftige wrok. Maar zou ze zich hiertoe verlagen? Haatte ze Florence zo erg? En als Ruby niet de schuldige was, wie haatte Florence dan zo erg om problemen te willen veroorzaken tussen haar en Billy? Een jalouse vrouw die zelf een oogje op Billy had?

O, was Romily maar in Island House in plaats van in Amerika! Zij was de enige op de wereld die Florence hierover in vertrouwen kon nemen. Zij zou weten wat Florence moest doen. Romily was verstandig en wist altijd hoe ze een crisis moest aanpakken.

Van Erica James verschenen:

Een dierbare tijd

Verborgen talent

Oude vriendschap

Zussen voor altijd

Italiaans voor beginners

Schaduwleven

De kleine dingen

Een nieuw begin

Beloofd is beloofd

Kind van haar vader

Een huis vol vrienden

De zomer aan het meer

De bloemenjaren

De thuiskomst

Een onverwachte wending

Zomerliefde

Het grote huis

Zwaluwzomer

Brieven van vroeger

Moeders en dochters

Eerste druk mei 2021
Derde druk april 2023

Oorspronkelijke titel *Letters From the Past*

Oorspronkelijke uitgever Orion Books, een imprint van The Orion Publishing Group Ltd, Londen

Copyright © 2020 by Erica James

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021, 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Yolande Ligterink

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk V3-Services v.o.f., Baarn

ISBN 978 90 261 6832 1

ISBN e-book 978 90 261 5509 3

ISBN luisterboek 978 90 261 5511 6

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.